

sade ut med gevär och pistol och jagade våra kulor efter ett par rövare som stulit våra två bästa hästar. Följande morgon hade Ördek ensam och till fots fått återvända till vårt ståndläger, dit han framkommit i medtaget tillstånd och ännu halvtokig efter alla de skuggor han sett på natten och tagit för rövare, som traktade efter hans liv.

Det var den 29 december 1901 som jag senast sett den hederlige Ördek, den trofaste "Vildanden", som spelat en så viktig roll i ett längesedan svunnet skede av mitt liv.

Sedan det gått upp för mig att min roddare Sadik med sitt "Ördek kelldi" icke menat en vanlig vildand, utan att det verkligen var fråga om min gamle reskamrat och trotjänare, slog mig likheten i detta korta budskap: "Ördek kelldi" med Ördeks eget ödesdiga budskap, "Bir adam kelldi", den dystra natten i Tibet då blåsten klagade kring tältet och sönderslitna stormmoln drogo som hotfulla drakar under månen. De orden kunde ha passat lika bra nu. Då menades med "en man" (bir adam) den spejare som rövarbandet skickat fram i en ravin för att skrämma våra hästar till flykt åt lämpligt håll. Nu, efter 33 år, var den man som kommit ingen annan än min beskedlige Ördek. Sedan åren flugit förbi över hans huvud kunde vi icke vänta för mycket av det sentima återknytandet av förbindelserna.

Den andre ryttaren, som i Ördeks sällskap kommit för att genskjuta oss på Kontje-daria, var hans son, Sadik. Ördek hade nämligen gift sig några år sedan